

Cathy Kelly

Mažo miestelio moterys

Bestselerio
„SODININKAS
IŠ PRANCŪZIJOS“
gerbėjams

Alma littera

Lilė vai papuolė, kaip sūrij užpūsta ranytė. Tai suprato kaip atsakymą.

Atsikėlusį nusiprausė po dušu, apsirengė ir ėmėsi kurti planus. Reikėjo tiek daug nuveikti. Namų remontas tik menkniekis, palyginti su užduotimi gelbėti Seto ir Frenkės santuoką. Jei tuoj pat ko nors nesiims, jie gali taip susvetimėti, kad niekas nebesuartins. Yra pastebėjusi ir anksčiau, kad taip atsitinka. Jei tik galėtų kaip nors padėti, būtinai tą padarytų. Tik nereikėtų kištis, Dieve gink, – nieko nėra blogiau kaip kištis į giminių reikalus.

Garsiai nusijuokė pamaniusi: „Tai mano brolis ir svainė, aš *esu* giminaitė.“ Taigi, dar svarbesnė priežastis jiems padėti.

O pirmas žingsnis – padėti Setui atgauti prarastą gyvybingumą.

Setas buvo pažadėjęs tą rytą nuvežti Lilę į Redstono centrą, bet sugedo indaplovė, tad jam teko laukti meistro.

– Jei primintum, kaip ten patekti, galėčiau pati nueiti, – pasakė Lilė. – Bus naudinga pamankštinti kojas.

Rytas buvo vėsus, bet švietė saulė, Lilė mėgavosi žvalgydamasi į namus ir pumpurus kraunančias gėles kiemeliuose. Vėliau stabtelėjo pasisveikinti su savo amžiaus moterimi, išvedusia į lauką pūkuotą juodą šuniuką su languotu kaspiniu gauruose.

– Kaip gerai, kad žiema baigiasi, – pasakė moteris nudžiugusi, kad gali minutėlę stabtelėti. – Mėgstu pavasarį. Nelen-gva prisiversti išeiti laukan, kai nuolat šalta ir drėgna. Vargšėlė Nūdlė nepakenčia lietaus.

Nūdlė energingai uostinėjo patogius sportinius Lilės batelius.

– Koks mielas šunelis, – pagyrė Lilė, lenkdamasi paglostyti. – Kokios jis veislės?

– Mišrūnė, – išdidžiai ištarė moteris, – visko po truputį. O jūs tikriausiai ne vietinė, sprendžiu iš akcento. Gal iš Australijos?

Netrukus Lilė įprato prie tokių pokalbių. Nutarė apsilankyti keliose Redstone parduotuvėse, kad geriau susipažintų su vietove ir pritaaptų prie jos. Šį vakarą buvo pasisiūliusi pagaminti vakarienę ir norėjo išsiaiškinti, ko galėtų nusipirkti, o netrukus suprato, kad Redstone nepavyks kur nors užsukti ir likti nepastebėti.

Mergina kepyklėlėje pasisakė esanti Sju. Ji net suvirpėjo sužinojusi, kad Lilė iš Melburno.

– Kartą esame ten buvę, kai darėme pertrauką tarp mokslų. Atrodo, lyg būtų praėjęs milijonas metų, ar ne, Zeke? – paklausė ji.

– Iš tikrųjų, – pritarė jos vyras, kyštelėjęs galvą pro virtuvės duris.

Sju nepažinojo Frenkės, nors Lilė paminėjo kelias smulkmenas apie ją, bet prisiminė Setą.

– Ramus aukštas vyriškis liūdnomis tamsiomis akimis?

– Tas pats, – patvirtino Lilė. – Ką jis perka, kai čia ateina?

– Prancūzišką batoną, – atsakė Sju. – Mėginau sugundyti speltų duona ir kvietinėmis bandelėmis, bet jo nesudomino.

– Paragausiu speltų duonos, – ryžtingai tarė Lilė. – O čia gal baklava? – Ji parodė į padėklą su kepiniais: tešlos lakšteliai buvo apiberti riešutais ir pagardinti medumi.

– Taip, – patvirtino Sju.

– Nuostabu, – ištarė Lilė pamaniusi, kad tai ne tik desertas, bet ir sveikas maistas, nes apie medaus savybes žinojo iš Semo, daugelį metų laikiusio bites. – Norėčiau dvylikos.

– Planuojate šventę? – paklausė į parduotuvę įėjęs Zekė.

– Šventė! Puiki mintis, – nudžiugo Lilė. – Galėtų būti šventė – padėka jiems, kad pakvietė mane pasisvečiuoti.

Gastronomijos krautuvėlėje iš dviejų už prekystalio besisukančių draugiškų vyriškių, maloniai visus aptarnaujančių tarsi seniai kartu gyvenanti sutuoktinių pora, nusipirko salotų, alyvuogių, fetos sūrio ir ispaniškų užkandėlių.

Prisistatę kaip Polas ir Markas, jie pasakė trokštantys aplankyti Australiją, bet dabar, kai įsigijo šią krautuvėlę, negali tiesiog imti ir išvykti.

– Ji – mūsų kūdikis, – paaiškino Polas, ir Lilė pastebėjo, kaip jis su meile nusišypsojo Markui.

Lilė taip pat jiems šyptelėjo – jų gera nuotaika buvo tiesiog užkrečiama.

Paskui užsuko į grožio saloną pasiimti lankstinuko, kad galėtų užsakyti atpalaiduojamąją procedūrą Frenkei ir taip jai padėkoti. Salonas buvo pavadintas Bobės vardu. Kai paaiškėjo, kad prie užsakymų priėmimo stalo sėdi pati Bobė, Lilė taip pat prisistatė.

– Kaip manote, kokia atpalaiduojamoji procedūra labiausiai tiktų moteriai, kuri neturi laiko sau, bet kuriai labai reikia ko nors malonaus? – paklausė Lilė.

– Kokio amžiaus ta ponija? – pasidomėjo Bobė, mažliai tapšnodama rašikliu sau per smakrą.

– Maždaug keturiasdešimt penkerių, – diplomatiškai atsakė Lilė.

– Gal ji mėgsta veido masažą ar ką nors panašaus? Turiu galvoje – ar prisižiūri? Jei taip, ką rekomenduočiau, bet jei ne, tada geriau kūno masažas ir pedikiūras.

Lilė atsižvelgė į Bobės pasiūlymą.

– Atvirai kalbant, visai nežinau, ar ji ką nors daro iš to, ką minėjote. Tik žinau, kad yra smarkiai užsiėmusi, o dabar

dar ir gana prislėgta. Norėčiau nupirkti kuponą, o kai ji ateitų, gal galėtumėte paskirti kvalifikuotą specialistą tai procedūrai, kurią ji pasirinktų?

– Viskas aišku, būtinai pasirūpinsiu, – patikino Bobė ir nusišypsojo. – Iš kur, sakėte, atvykote?

Jie čia viską kitaip daro, – Lilė parašė Dorisei po savaitės Redstone. Pasinaudojo Seto kompiuteriu ir džiaugėsi, kad nesunkiai susirado savo elektroninio pašto paskyrą. Tos pamokos bibliotekoje tikrai pravertė.

Be to, atrodo, lyg jie kalbėtų skirtinga kalba. Kai nori pasakyti, kad laikosi gerai, sako: „Visai šauniai.“ Žodį „pamišęs“ taip pat vartoja kita prasme, nei mes įpratę. Setas vis sako, kad Frenkės mama šiek tiek pamišusi, bet tai nereiškia, kad ją reikia gydyti, nors Setas juokais ir tvirtina, kad reikėtų. Manau, jis turi galvoje, kad ji kiek ekscentriška. Bet kuriuo atveju netrukus išsiaiškinsiu, nes Frenkės artimieji savaitgalį ateis pietauti.

Vakar Setas paklausė Frenkės, kur ji padėjo įrankį bulvėms. Pasirodo, jis kalbėjo apie skustuką, nes „įrankiu“ jie vadina bet ką, jei neprisimena to daikto pavadinimo. O jei sako: „Tu uždegantis“, tai nereiškia, kad uždegusi – tiesiog padarei arba pasakei ką nors juokinga.

Net užsisakyti kavos čia sudėtinga. Kava su pienu puta čia nėra įprastas dalykas. Jie labiau mėgsta latės arba kapučino kavą, nors už manęs eilėje stovinti moteris pasakė: „Kai mes augom, nė kalbos nebuvo apie kokias nors lates.“ Grįžusi turėjau paklausti Frenkės, ką tai reiškia. Ji paaiškino, kad tai įprastas posakis norint priminti, jog anais laikais šalyje nebuvo nei baristų, nei

kavinių, ir kad nereikėtų išpuikti, nes Airijoje tai laikoma didele nuodėme.

Pasakiau Frenkei, kad aš taip pat augau be latės, o ji plyšo juokais sakydama, kad aš nuovoki.

Vakar Setas nusivežė mane apžiūrėti vaikystės namų. Atvirai sakant, turėjau iš anksto suimti save į rankas. Bijojau, kad nesusivaldysiu ir pravirksiu, o mudvi abi žinome, kad pastaraisiais mėnesiais pakankamai išliejau ašarų. Tačiau nepravirkau...

Setas, vingiuodamas per Korką į pietinę jo pusę, visą kelią nesiliovė plepėjęs. Namai ten buvo beveik tokie kaip Redstone, kiek Lilė galėjo spręsti, bet Seto jaudulys liejosi per kraštus, o ji nenorėjo sudrumsti jo pakilios nuotaikos.

Jie ketino apžiūrėti vietą, kurioje atidavusi Lilę gyveno jos biologinė motina. Rengėsi pavaikščioti gatvėmis, kurio-
mis ji ėjo į parduotuves, apžiūrėti mokyklą, kurią vaikystėje lankė Setas... Lilė baiminosi, kad neištiktų akimirka, kai galiausiai nugalės kartėlis ir ji pradės jausti pyktį moteriai, kuri ją atidavė.

„Prašau, neleisk man taip jaustis“, – meldėsi važiuodama, kai Setas rodė įdomesnes vietas.

– Čia – Šventojo Murtago mokykla, – pasakė jis rodydamas į nedidelį raudonų plytų pastatą. – Po tiek metų ji vis dar veikia. Mama metus užlaikė mane nuo mokyklos, tad pradėjau lankyti tik penkerių, tais laikais tai buvo neįprasta. Vaikystėje mano plaučiai buvo silpni, mama versdavo mane valgyti daug kiaušinių, kad sustiprėčiau.

„Prašau, – meldėsi Lilė, – nenoriu pajusti kartėlio. Buvo kiti laikai, ir niekas nežino, kaip tada viskas atrodė. Ji padarė tai, kas buvo geriausia man.“

– Čia kampe stovėjo parduotuvė, – vis kalbėjo Setas, kai jie privažiavo nedidelę sankryžą, – o dabar įsikūrė turgelis, nors, manau, tai beveik tas pat. Štai čia buvo mūsų gatvė. – Jis sulėtino greitį, kad ant namo sienos Lilė pamatytų lentelę su gatvės pavadinimu. – Lismoro gatvė. Gyvenome maždaug ties viduriu – dvidešimt trečias numeris.

Gatvė buvo trumpa, o namai nedidukai, vienaukščiai, raudonų plytų. Priekiniai kiemeliai mažyčiai – gal vienas kitas kvadratinis metras.

Lilė sėdėjo sulaikiusi kvapą.

– Čia visada sunku rasti vietą pastatyti automobilį. – Setas žvilgtelėjęs į Lilę pastebėjo, kokia ji išbalusi. – Atsiprašau, kai nervinuosi, daug plepu. – Jis uždėjo ranką jai ant kelio stengdamasis nuraminti. – Ar nori, kad tik pravažiuočiau, ar man sustoti, kad prieitume prie namo?

– Sustok, – paprašė Lilė atgavusi žadą. – Martinas ir Evanas nori nuotraukų.

– Turiu fotoaparata, – pasakė Setas stodamas.

Kartu jie nuėjo prie dvidešimt trečiojo namo, kuris atrodė taip pat, kaip ir visi kiti toje gatvėje. Nedidelis ir dailus.

– Miegamieji buvo priekyje, – ramiai kalbėjo Setas. – Tėvų į kairę nuo durų, o manasis – į dešinę.

Žvilgtelėjo ir į mažąjį kiemelį, šis buvo išgrįstas. „Čia, ko gero, gyvena sodininkas“, – pamanė Lilė, nes šalia juodų durų stovėjo keli dekoratyviniai vazonai su gėlėmis, o pakraščiais vėšėjo krūmokšniai.

– Namie buvo viena vonia, nedidelė virtuvė, o per visą plotį tęsėsi svetainė, – toliau pasakojo Setas. – Kai pas mus gyventi atvyko tėčio teta, – ta, apie kurią pasakojau, kad buvo koncentracijos stovykloje, – tėtis pristatė jai kambarį. Namas buvo nedidelis, bet visi čia jautėmės laimingi.

Lilė laikėsi įsikabinusi broliui už rankos ir žvelgė į seną namą, kuriame jos niekada nepažinota moteris augino sūnų, slaugė vargų nukamuotą pagyvenusią ponią ir akivaizdžiai jautėsi laiminga, pamiršusi jaunystėje patirtą traumą. Prieš šešiasdešimt ketverius metus, kai, anot religijos normų, nesantuokinis nėštumas buvo laikomas baisia nuodėme, ji pagimdė mergaitę ir atidavė ją į bažnyčios rankas.

Įsivaizdavo nuotraukose matytą moterį, gyvenančią šiame name su vyru ir sūnumi, o paskui pamėgino įsivaizduoti, kaip ji turėjo jaustis žinodama, kad kažkur labai toli pas svetimus žmones auga jos duktė.

Dženiferė negalėjo pajusti paguodos ir sužinoti, kad Lilė rado pačius geriausius namus ir labai mylima augo pas Šarlotę ir Daną. „Kaip ji turėjo nerimauti“, – liūdnai pamanė Lilė. Suvokė, kad pati būtų draskoma nerimo dėl mylimo kūdikio, jei kadaise būtų tekę atiduoti jį įvaikinti. Kaip sunku turėjo būti Dženiferei.

Žiūrėdama į šiuos mažus namus Lilė nejautė nei kartėlio, nei pykčio. Ji buvo protinga moteris. Dženiferė padarė geriausia, ką galėjo, ir nešė šią naštą per savo gyvenimą.

Lilė visa širdimi vylėsi, kad Seto tėvas apie tai žinojo. Dženiferė bent jau būtų turėjusi su kuo pasidalyti dvejonėmis ir nuogąstavimais.

– Ar gerai jautiesi? – paklausė sunerimęs Setas, kai pamatė išbalusią Lilę, įsmeigusią į namą akis.

„Tikriausiai jai viso to per daug, – pamanė Setas. – Juk taip neseniai neteko vyro, o dabar atvyko čia, kur gyveno motina. Na, tai tikrai galėtų priblokšti.“

Lilė pasisuko į jį ir šyptelėjo, jos skruostai vėl parausvėjo.

– Viskas gerai, – pasakė ji. – Džiaugiuosi, kad čia atvykom. Turėjau tai pamatyti, dabar lyg ir geriau viską suprantu. Kai

esu čia, viskas atrodo tikroviškiau. Galiu įsivaizduoti, kaip ji tada gyveno, kokią baimę jautė ir kiek drąsos jai reikėjo, kad galėtų mane atiduoti.

– Pamaniau, kad tuoj nualpsi, – tarė Setas su palengvėjimu.

– Ne, – patikino sesuo, – bet jau norėčiau važiuoti namo ir išgerti arbatos.

– Gerai, – sutiko jis. – Aš tuoj nufotografuosiu. Ar nori įsiamžinti?

Lilė patylėjo, paskui papurtė galvą.

– Geriau aš fotografuosiu, – pasakė, – o tu stovėsi nuotraukoje. Mano vieta – mūsų mamos širdyje. Tegul taip ir lieka.

Setas atsiųs man namo nuotrauką, Dorise. Martinas ir Evanas taip pat nekantrauja jį pamatyti. Jie mano, kad galiu akimirksniu perbėgti per praeitį ir tuoj pat atsiųsti visas nuotraukas. Bet man reikia laiko. Žinai, mes su Setu neskubame, nes grįžimas į tuos laikus labai jaudina.

Suprantu, kodėl mama taip pasielgė. Jos vietoje tais laikais būčiau pasielgusi taip pat. Ar ji turėjo pasirinkimą? Vis dar neišsiaiškiname, kas buvo mano biologinis tėvas. Mudu su Setu pervertėme visus mamos dokumentus ir neradome nieko iš to meto. Ji nemėgo rašyti laiškų ir nerasė dienoraščio. Manau, niekada to nesužinosime.

Kalbant ne taip rimtai, vis dar bendrauju su visiškai svetimais žmonėmis – ne taip, kaip Melburne. Redstone jau pažįstu daugiau žmonių negu Setas. Keletą kartų viena keliavau į parduotuves, o šiandien eidamas kartu Setas stebėjosi, kad tiek vietos gyventojų manęs paklausė: „Sveika, Lile, ar jau apsipratai?“

Susiradau du puikius naujus bičiulius – Ronį ir Šonį. Jiedu kiauras dienas sėdi autobuso stotelėje. Tik var-

gu ar kur nors važiuoja. Tiesiog sėdi ten, gėrиси tuo, kas vyksta aplink, ir rūkydami šnekučiuojasi. Jie primena kai kuriuos pagyvenusius vyrucus nuo knygų viršelių iš „Vinnies“ parduotuvių arba, kaip juos čia vadina, Šv. Vincento Pauliečio draugijos narius.

Setas sakė niekada anksčiau nematęs tų vyrucų. Setas nepastabus – ne taip kaip mudvi, mes viską pastebime.

Čia yra miela kepyklėlė, tiesiog nuostabi. Dievaži, turiu pasisaugoti, nes sugrįš visi kilogramai, kurių atsikračiau su jumis vaikščiodama po penkias mylias. Einame ten su Setu nusipirkti šviežios duonos, kartais pyragaičių, ir pasiimame išsineštinės kavos. Kepyklėlės savininkų porai nepavyksta susilaukti vaikelio. Vargšė Sju turėjo keturias dirbtinio apvaisinimo procedūras, visos baigėsi nesėkmingai.

Taip, žmonės vis dar pasipasakoja man. Kai einant namo pasakiau Setui, kad maloniai pasikalbėjau su Sju apie jos gyvenimą (nenorėjau jam visko pasakoti; ji nesakė, kad tai paslaptis, tačiau vargu ar norėtų, kad atėję į parduotuvę žmonės žinotų apie jos reikalus), jis pažvelgė stebėdamasis, kodėl ji pasakoja si asmeninius dalykus kažkam, ko beveik nepažįsta.

– Tiesiog tokia esu, – pasakiau jam. – Man visur taip atsitinka, o jei kurią dieną nesužinau bent vienos paslapties, imu nerimauti.

Nesu tikra, ar jis mane supranta, bet džiaugiasi, kad esu čia, o kol kas to ir pakanka.

Mudu su Setu sudarėme sąrašą, ką norėčiau nuveikti, kol esu čia. Pavyzdžiui – aplankyti mamos kapą ir jos giminaičius Kerio grafystėje, nors Setas sako, kad jų ne daug belikę.

Taip pat ketiname sutvarkyti sodą. Tiesą sakant, ten reikėtų paplušėti Martinui su Evanu ir dar kokiems penkiems galingiems vyrukams, bet kol kas esam tik mudu su Setu. Pamėginsiu pasigauti kokį jaunuolį, kuriam reikėtų šiek tiek užsidirbti. Setas per daug sukrėstas, kad pats tai sugalvotų.

Mėginu sudominti jį bitininkyste. Žinau, gali nė nesaikyti, kad jis ne Semas ir kad visai nereikia jo raginti perimti Semo pomėgių. Tačiau bitės labai ramina. Semas sakydavo, kad bičių priežiūra – pati geriausia meditacija. Norėčiau pamatyti, ar jos taip stebuklingai paveiktų ir brolių.

Tau patiktų Frenkė, jo žmona. Ji iš tokių, kurios galėtų valdyti šalį, jei tik pasitaikytų galimybė. Tikriausiai manai, kad, pati turėdama tiek rūpesčių, šnairuoja į mane, lyg klausdama: „Kada gi tu pagaliau trauksi link namų?“ Tačiau atvirksčiai – ji iš visų jėgų stengiasi, kad aš gerai jausčiausi.

Tiesą sakant, jie abu su Setu paprašė, kad likčiau dar bent keletą savaičių. Manau, jiems palengvėjo, kai namuose atsirado dar vienas žmogus. Norėjau susimokėti už viešnagę, bet jie tvirtina, kad net tokia mintis juos užgauna. Todėl imuosi gaminti maistą, Frenkė dėl to labai dėkinga. Ji sunkiai dirba ir atrodo labai pavargusi.

Be to, dabar jie pergyvena tą bjaurų pereinamąjį laikotarpį. Prisimenu, kaip sunku buvo man ir Semui, kai vaikai paliko namus. Išėjusius metus riedavomės! Dabar jaučiu kaltę dėl to – juk praradome daug brangaus laiko nevertindami kiekvienos drauge praleistos akimirkos. Niekad nepamiršiu pokalbio su Vileta. Ji tada pasisodinusi mane pasakė, kad atėjo toks vedybų ir gyvenimo tarpsnis, kai praeity lieka jaunystės meilė ir rūpinimasis

vaikais, o sutuoktiniai vėl tampa pora. Tik tada, sakė, jau esi vyresnė, nekalbi užuolankomis ir daraisi irzlesnė (tikra Vileta!). Ir dar – stovi ant menopauzės slenksčio, o tai nepalengvina padėties pereinant į kitą tarpsnį.

Štai taip ir atsitiko Frenkei su Setu. Dar prisidėjo sunkumai dėl pinigų ir namo, kuris griūva jų akyse.

Negaliu Setui pasakyti to, apie ką man kalbėjo Vileta, nes jis neklausys pamokymų, kad vedybinis gyvenimas – tai darbas, o su Frenke praleidžiu per mažai laiko, kad apie tai pasikalbėčiau, bet dar pasikalbėsiu. Tačiau jokiū būdu nesikišiu! Girdžiu net iš ano pasaulio krašto, Dorise, tavo perspėjimą, kad to nedaryčiau! Ketinu tik papasakoti, kaip buvo mums su Semu. Visada lengviau, kai išgirsti, kad ne vien tau, bet ir kitiems taip atsitinka.

Na, gerai, pakaks tų gilių apmąstymų. Nors čia pavasaris, bet nepaprastai šalta. Pasiilgstu mūsų ilgų vaikščiojimų pajūriu, bet turėsime tam gražaus laiko, kai grįšiu namo. Kol kas esu patenkinta. Semas yra su manim. Tikrai jaučiu jo buvimą čia. Bitės buvo jo sumanymas – žinau, Dorise, manai, kad aš beprotė. Patikėk – ne. Aną rytą, kai vaikščiojau po Redstoną, užėjau į antikvariatą tikėdamasi rasti dovaną brolio šeimai (jie neleidžia prisidėti prie mano išlaikymo, tad stengiuosi ką nors nupirkti ir gaminti maistą). Vyrukas dėjo kažką į vitriną – tai buvo medalionas su kamane. Kai tik pamačiau jį, supratau, kad tai buvo tarsi žinutė nuo Semo.

„Bitės, – sakė jis taip aiškiai, lyg stovėtų greta. – Sudomink Setą bitininkyste.“

Tada nuėjau į ekologiškų daržovių parduotuvę, kurioje radau vietos bitininko medaus su etiketėje nurodytu telefono numeriu. Taigi, paskambinau jam. Jis pasakė,

kad su malonumu duos Setui keletą patarimų, patars dėl gerų kursų, žadėjo net kelis avilius padovanoti. Sakė, kad jau sensta ir dešimt avilių jam per sunku prižiūrėti. Pasiūliau nupirkti iš jo kelis avilius, bet jis nesutiko. „Jokiu būdu. Jokie pinigai neatstoja gerų norų. Jie bus dovana – tada bitės gerai jausis.“ To nebuvau girdėjusi net per tuos metus, kol Semas laikė bites.

Na štai, esu patenkinta. Turiu kuo rūpintis, o tada juk ir esu laiminga.

Papasakok savo naujienas. Ar Loidas vis dar žavisi mano Dajana? Parašiau jai. Galėtum pamanyti, kad pilotavau erdvėlaivį aplink Marsą, nes ji nustebo: „Močiute, tu rašai elektroninius laiškus!“ Taigi, parašiau, kad esu brandaus amžiaus internautė. Gavau iš jos kelis laiškus, bet jie vien apie mokyklą, namus ir nė žodelio apie vaikus. Ji turbūt mano, kad mane tai papiktintų. Ak, tie šiuolaikiniai vaikai – mano, kad mes nežinom, ką reiškia įsimylėti! Galėtume jai kai ką apie tai papasakoti, ar ne, Dorise?